

מסכת מגילה

פרק א'

א. מגלה נ█ראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר,
בארכעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. כרפין מהקפיין
חוּמָה מימות יהוּשָׁע בֶּן נוֹז, קורין בחמשה עשר. כפרים ועיירות
גדולות, קורין בארכעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום
הכגינה:

ב. כיצד. חל להיות יום ארבעה עשר בשני, כפרים ועיירות
גדולות קורין בו ביום, ומקפות חממה למן. חל להיות בשלישי או
בריביעי, כפרים מקדימין ליום הכגינה ועיירות גדולות קורין בו
ביום, ומקפות חממה למן. חל להיות ב חמישי, כפרים ועיירות
גדולות קורין בו ביום, ומקפות חממה למן. חל להיות ערב שבת,
כפרים מקדימין ליום הכגינה, ועיירות גדולות ומקפות חממה קורין
בו ביום. חל להיות בשבת, כפרים ועיירות גדולות מקדימין וקורין
ליום הכגינה, ומקפות חממה למן. חל להיות אחר השבת, כפרים

מקודמים ליום הכנסה, ועירות גדלות קורין בו ביום, ומקפות חומרה:

ג. איזו היא עיר גדולה, כל שיש בה עצירה בטลงים. פחות מכאן, הרי זה כפר. אבלו אמרו מקודמים ולא אחרים. אבל זמן עצי כהנים ותsha'ha באב, חגיגה והקהל, מאחרין ולא מקודמים. אף על פי שאמרו מקודמים ולא מאחרין, מתרין בהספד ובתעניות ומתקנות לאבויונים. אמר רבי יהודה, אםתי, מקום שנכנסין בשני ובחמשי. אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמשי, אין קורין אותה אלא בזמנה:

ד. קראו את המגלה באדר הראשון ונתקשרה השנה, קורין אותה באדר השני, אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריית המגלה ומתקנות לאבויונים:

ה. אין בין יום טוב לשבת אלא אכל נפש בלבד. אין בין שבת ליום הקפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכורת:

ו. אין בין המזר הנאה מחברו למזר מangelo מאכל אלא דרישת הרגל וכליים שאין עושים בהם אכל נפש. אין בין גדרים לנדברות אלא שהנדרים חייב באחריותו, ונדברות אין חייב באחריותו:

ג. אין בין זה ברואה שמי ראות לרואה שלש אלא קרבו. אין בין מצרע מסגר למסרע מחלת אלא פריעה ופרימאה. אין בין טהור מותך הסגר לטהור מותך החלטת אלא תגלחת ואפרים:

ה. אין בין ספרים לתקפין ומזוזות אלא שהספרים נקבעין בכלל לשון, ותקפין ומזוזות אינם נקבעות אלא אשוריית. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף בספרים לא הפירו שיבתו אלא יונית:

ט. אין בין כהן משוח בשמן המטה לmargin בגדים אלא פר הבא על כל המצות. אין בין כהן משמש לכاهן שעבר אלא פר يوم הקפורים ועשירות האיפה:

י. אין בין כמה גדולה לכמה קטנה אלא פסחים. זה הכלל, כל שהוא נדר ונדרב, קרוב בכמה. וכל שאין לא נדר ולא נדרב, אינו קרוב בכמה:

יא. אין בין שלחה לירושלים אלא שבשלחה אוכלים קדושים קלים ומעשר שני בכל ברואה, ובירושלים לפנים מן החומה. וכך וכך קדשי קדושים גאולים לפנים מן הקליים. קדשת שלחה יש אחריה הפר, וקדשת ירושלים אין אחריה הפר:

